SZENTSÉG ÜZENETEK

„Szentek legyetek,
mert én szent vagyok.”
1Péter 1,16

Mucsi Ferenc

Szentség üzenetek

Mucsi Ferenc

© 2012.

Ez a könyv szabadon másolható és terjeszthető.

"Ingyen kaptátok, ingyen adjátok."
Máté 10,8

A bibliafordítások alapja a Károli Gáspár féle
1908-ban megjelent revideált kiadás.

Felhasznált Biblia szoftver:

e-Sword®
Copyright 2000-2012
Rick Meyers
Minden jog fenntatva

www.szentseg.hu

TARTALOM

	Előszó	4
1.	A keresztény és a bűn	5
2.	Két probléma - két megoldás	8
3.	Két döntés	14
4.	Az Isten akarata	19
5.	A szentség két szintje	23
6.	A test és a Szellem harca	27
7.	Hit és hosszútűrés által	31
8.	A küszködés vége	35
9.	A munkánk próbája	39
10.	Komolyan beszél Isten?	43
11.	Jézus neve	47
12.	Ima a szentségért	51

Előszó

A 21. század elején a Gyülekezet még távolról sem készült fel mennyei Vőlegényének fogadására. Tanítását és gyakorlatát tekintve nyilvánvaló, hogy híjával van a szentségnek. Útján a hiányzó láncszem ma a *szentség*.

A jó hír azonban az, hogy Jézus már gondoskodott a mi megszentelődésünkről: *„Krisztus is szerette a gyülekezetet, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víz fürdőjével az Ige által, hogy majd Önmaga elé állítsa dicsőségben a gyülekezetet, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen”* (Efezus 5,25-27).

Sőt János a Jelenések könyvében leírja, amint látta a jövőt, amelyben Jézus szerelmes menyasszonya felkészült a menyegzőre: *„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget Neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát, és megadatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei”* (Jelenések 19,7-8).

Kívánom, hogy legyenek segítségül ezek az üzenetek, amint a menyasszony felkészül a mennyei Vőlegény számára, és örvendezve vegyünk részt a Bárány menyegzőjén.

Mucsi Ferenc
2012. Budapest

1

A keresztény és a bűn

Az Újszövetség jónéhány Igéje mutatja, hogy a Krisztusban hívő emberek viszonya a bűnhöz evvel a szóval jellemezhető: *szabadság.* Ennek alátámasztására nézzünk meg néhány Igét:

Először a jól ismert János 8,34-36: „*Felelt nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú* ***megszabadít*** *titeket, valósággal szabadok lesztek.”*

Majd a Róma 6,18: „***Felszabadulván*** *pedig a bűn alól, az igazság szolgáivá lettetek.”*

És álljon még itt az, amit az Úr mondott Józsefnek. Máté 1,21: *„Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert Ő **szabadítja meg** népét bűneiből.”*

Mit jelent a szabadság? Egyszerűen azt, hogy már nem vagyunk kötelesek azt tenni, amit valaki más akar. A bűn nem uralkodik rajtunk, tehát nem vagyunk kötelesek vétkezni.

A bűn rabsága azt jelenti, hogy bár nem akarunk vétkezni, mégis egy gonosz erő, egy hatalom kényszerít minket, akaratunk ellenére. *„Nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem”* (Róma 7,15). Ez a rabság, ami szörnyű, nyomorúságos állapot.

Jézus csodálatos cselekedete az, hogy kiszabadít minket ebből függőségből. Amikor Jézus megszabadít minket a bűnből, ez alól a gonosz erő alól von ki minket. Nem veszi el a vétkezés lehetőségét, mivel a szabad akaratunkat meghagyja, de ha nem akarok, akkor valóban nem kell vétkeznem.

1János 2,1-2: *„Ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is.”*

Isten azt mondja, hogy ne vétkezzünk. Ő nem ad nekünk teljesíthetetlen utasításokat, az nem lenne

tisztességes. A saját erőnkből persze nem tudnánk elkerülni a bűnt, viszont ha Krisztusban maradunk, akkor Ő megőriz minket a bűntől. 1János 3,6: *„Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe."*

A másik dolog, amit Isten mond az, hogy *„ha valaki vétkezik..."* Nem azt mondja, hogy *amikor*, hanem azt, hogy *ha*. Tehát nem törvényszerű, hogy vétkezzünk. De ha mégis megtörténik, akkor van egy csodálatos szószólónk az Atya előtt, Jézus, Aki már engesztelést szerzett a vétkeinkért. Ezért ha megvalljuk a bűneinket, Isten megbocsátja azokat, és megtisztít minket minden hamisságtól. Nem marad hamisság bennünk, ami bűnre vinne minket.

„Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek." Itt az ideje, hogy Isten népe abban a szabadságban járjon, amelyre Jézus megszabadította. Ámen!

2

Két probléma – két megoldás

A bűn elleni küzdelemben a keresztény ember két problémával találja szeme magát. Az egyik az, hogy elkövetett bűnöket a múltban, a másik pedig az, hogy úgy érzi, valószínűleg a jövőben is fog bűnöket elkövetni. Mind a kettő zavaró, és mindkettő megoldást igényel.

A jó hír az, hogy Istennek mindig van megoldása. Ő végtelenül bölcs és mindenható, és még ha mi nem is tudjuk mindig felfogni, Neki mindig mindenre van megoldása. Ő az életünk legapróbb részleteivel is törődik, ilyen nagy horderejű kérdésekkel pedig különösen.

Az első problémát azok a bűnök jelentik, amiket elkövettünk. Ennek a megoldását a legtöbb keresztény

elég jól ismeri és alkalmazza is. Az elkövetett bűneink miatt Isten bocsánatára van szükségünk, és hála Neki, lehetőségünk is. A mi Istenünk ugyanis bővelkedik a megbocsátásban. (Ésaiás 55,7.)

Tehát ha Hozzá megyünk és megvalljuk a bűneinket, Ő megbocsátja azokat. (1János 1,9.) Ha a világosságban járunk, amivel Isten megvilágosít minket, akkor Jézus vére megtisztít minket minden bűntől. Jézus a vérét ontotta azért, hogy a bűneink bocsánatot nyerjenek. Máté 26,28: *„ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára."*

Isten szeret minket, és nagy árat fizetett azért, hogy a múltban elkövetett bűnök ne akadályozzák a Vele való kapcsolatunkat és a további előrehaladásunkat.

Ez volt az egyik probléma, amit Isten lerendezett. A legtöbb keresztény tudja, hogy ha megvallja a bűneit Isten előtt, és kéri az Ő bocsánatát, akkor Ő megadja azt.

A másik problémára azonban a legtöbb keresztény nem találta meg az Isten által elkészített megoldást. Pedig a Bibliában benne van, és ezt igyekszünk most megragadni.

A legtöbb keresztény problémája az, hogy érzi, olyan állapotban van, amelyben lényegében biztos, hogy a jövőben is vétkezni fog. Érzi, hogy nincs megfelelően felvértezve a kísértésekkel szemben. Ha az ellenség újra támad, ha a világ megint csábít, hamarosan ismét

elbukik, és megint szégyenkezve kell Isten elé járulnia az újabb és újabb és újabb bűnbocsánatért. A hívők túlnyomó többsége nem jutott ki a bűn rabságából. Az állapot, amiben élnek, rendszeres és gyakori vétkezésre kárhoztatja őket.

A Bibliából azonban megtudjuk Istenről, hogy nem csak a megbocsátásban bővelkedik, hanem a szabadításban is. *„Bízzál Izrael az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges Nála a szabadítás!”* (Zsoltárok 130,7.)

Az elkövetett bűnökre az újszövetségi megoldás Jézus *vére*. A bűn rabságára Isten megoldása Jézus *halála*. Hogyan működik ez?

Amikor Jézus meghalt, Ő többek között a bűn számára lett halott. *„Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él”* (Róma 6,10).

Mi a hasznunk ebből? Az, hogy a bemerítkezésünkkor mi is eggyé lettünk Vele, az Ő halálával: *„Akik bemerítkeztünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába merítkeztünk be. Eltemettettünk azért Övele együtt a bemerítkezés által a halálba… az Ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk.”* (Róma 6,4-5).

Mi következik ebből? Az, hogy amikor mi eggyé lettünk Jézussal az Ő halálában, mi is meghaltunk a bűnnek. Ez számunkra nem igazán magától értetődő, ezért Pál

felszólít minket, hogy tekintsük magunkat halottnak a bűn számára: *„Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek”* (Róma 6,11).

A „gondoljátok” szó görögül *logidzomai,* ami azt jelenti: számítsátok, tekintésétek, értékeljétek, de úgy is mondhatjuk, az eddigiekből ezt a logikus következtetést vonjátok le.

Mi meghaltunk a bűnnek. Ha befogadtuk Jézust, ha Ő a mi Üdvözítőnk, ha hit által a szívünkben lakik, és ha hittel bemerítkeztünk, akkor Jézus halála a mi halálunk is lett, és mi halottak vagyunk a bűnnek.

Mivel nem természetes nekünk, hogy így gondolkodjunk, Isten Igéje határozottan felszólít minket, hogy gondoljuk, számítsuk, tekintsük magunkat halottnak a bűn számára.

Mit jelent a gyakorlatban az, hogy halottak vagyunk a bűnnek? Azt, hogy bármit tesz is a bűn, mi nem reagálunk rá. Ha a bűn megpróbálja felhívni magára a figyelmünket, ha szólongat, ha csábít, úgy válaszolunk rá, mint egy halott: sehogy. Ezt jelenti az, hogy meghaltunk a bűnnek.

Ez nagyon jó hír!

A következő kérdés azonban nem kerülhet el minket: Ha ez így van, akkor miért nem így élnek ma a keresztények? Ha a bemerítkezésünkkor eggyé lettünk Jézussal az Ő halálában, tehát Ő is és mi is meghaltunk

a bűnnek, akkor miért élnek bűnökben keresztények milliói?

A választ a hit területén kell keresnünk. Isten cselekedetei, mindaz, amit Ő elkészített nekünk, mindaz, amit Ő megígért nekünk, nem automatikusan lesz a miénk. Jézus meghalt a kereszten, hogy nekünk üdvösségünk legyen. Mégis sok embernek nincs üdvössége. De amikor hiszünk Benne és elfogadjuk Őt Üdvözítőnkül, akkor Ő üdvözít minket.

Jézus vére kiömlött a Golgotán, hogy a bűneinkre bocsánatot nyerjünk. Ez akkor lesz valóságossá számunkra, amikor hiszünk benne, és ha vétkeztünk, akkor megvalljuk a bűneinket. De itt is jelen kell lennie a hitnek. A bűnbocsánat áldásait akkor élvezhetjük, ha hiszünk Benne, hogy Ő megbocsátotta a vétkeinket.

A bűnnek való halálunkkal is ez a helyzet. Az egy bibliai, szellemi igazság, hogy amikor bemerítkeztünk, akkor eggyé lettünk Jézussal a bűnnek való halálban, de ez csak a mi hitünk által válik számunkra gyakorlati, tapasztalati valósággá.

A Biblia tele van ígéretekkel, de ezek az ígéretek akkor válnak a mindennapjaink, az életünk részévé, ha mi hittel elfogadjuk azokat. Ahogy hittel elfogadjuk a bűneink bocsánatát Istentől, és rövid idő elteltével tapasztaljuk, hogy lekerül rólunk az elkövetett bűneink

terhe, ugyanúgy hittel el kell fogadnunk azt is, hogy Jézussal együtt meghaltunk a bűnnek. Ha megállunk ebben a hitben, előbb-utóbb átéljük Isten szabadítását, és a tapasztalataink szintjén is elkezdhetünk a bűntől szabadon járni.

Nem állítom, hogy ez feltétlenül könnyű. Ez már az a terület, amit a hit nemes harcának nevez az Ige. Isten azonban velünk van, és ha hiszünk Neki, ha hiszünk az Ő beszédének, az Ő Igéjének, akkor elnyerjük a megszentelődésre vonatkozó ígéreteit is.

3

Két döntés

Ha meg akarunk szentelődni, döntéseket kell hoznunk. Jól tesszük, ha nem hagyjuk, hogy csak úgy történjenek velünk a dolgok, hanem mi hozzuk meg a döntéseinket. Ebben az üzenetben közülük kettővel foglalkozunk.

Az első ez: Kit követünk? Lehet, hogy már készen is vagyunk a válasszal: Természetesen Jézust! Ez jól hangzik, de hogyan tesszük meg?

Gondoljunk bele: hány embert ismerünk ma, akik újszövetségi módon megszentelődtek, akik megszabadultak a bűn hatalmából? Valószínűleg nem sokat. A gyülekezetekben jellemzően nem igazán kapunk segítséget a megszentelődéshez.

Tehát hadd kérdezzem meg még egyszer: Kit követsz? És segítségképpen még tovább szűkítem a kört: az Újszövetséget követed, vagy napjaink gyülekezeti szokásait?

Talán még soha nem találkoztál személyesen megszentelt kereszténnyel. Talán csak küszködőket ismersz. Ha csak őket követed, olyan leszel, mint ők. De ha olyan ember akarsz lenni, amilyet az Újszövetség leír, akkor az Újszövetség szavait kell követned.

Tehát az első döntés, amit meg kell hoznunk, az a választás a hívők korlátozott eredményei és az Újszövetség szavai között. Ha azt Ige azt mondja: „Legyetek szentek," akkor szenteknek kell lennünk, akár szentek a körülöttünk lévők, akár nem.

A másik döntés a hit területét érinti. Jézus beszélt a bűnből való szabadulásról, és az Újszövetség azt mondja, hogy mi meghaltunk a bűnnek, a legtöbb keresztény mégis úgy érzi, hogy túlságosan is él a bűnnek.

Tehát a kérdés ez: Minek hiszünk? Isten Igéjének, vagy a saját érzéseinknek és tapasztalatainknak? Úgy tekintünk magunkra, mint akik élünk a bűnnek a rendszeres kudarcaink és bukásaink miatt, vagy halottnak tekintjük magunkat a bűn számára egyszerűen azért, mert a Biblia azt mondja, hogy meghaltunk a bűnnek?

Ez a különbség a hitben és a látásban való járás között. A látás a földi tapasztalatoknak, a szemnek, az érzékelésnek, az érzelmeknek hisz – a hit pedig azt hiszi el, amit Isten mond.

Az igazi hit megmutatja, hogy úgy gondoljuk, Isten nagyobb, mint a világban lévő dolgok. A hitünk Isten Igéjét többre értékeli azoknál a jelzéseknél, amiket a világ közvetít nekünk.

Az eredmények pedig a hitünket követik. A látás azt mondja: látom, ezért elhiszem. A hit azt jelenti: hiszem, mert Isten mondta – és akkor látni fogom az eredményét.

Ha azt hisszük, amit a világban látunk, akkor földi, természetes lesz az életünk – ha azt hisszük, amit Isten Igéje mond, akkor isteni, szellemi, mennyei életünk lesz. A megszentelt élet sokkal jobb, mint a nem megszentelt, úgyhogy sokkal jobban tesszük, ha Istennek hiszünk.

Erre két jó példa Zakariás és Mária. Mindkettőjükről Lukács evangéliuma 1. részében olvashatunk.

Amikor az angyal azt mondta Zakariásnak, hogy fia lesz, Zakariás válasza ez volt: Óh, mi már túl öregek vagyunk ehhez, ez nem lehetséges. Az eredménye az volt, hogy mintegy kilenc hónapig nem tudott beszélni.

De még ebben is láthatjuk Isten jóságát és irgalmát. Bár Zakariás először nem hitt, Isten dolgozott benne, és hívővé tette. Lett egy fia, János, betelt Szent Szellemmel,

és elmondott egy csodálatos próféciát, többek között ezekkel a szavakkal: *„Hogy megszabadulván ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk Neki, szentségben és igazságban Őelőtte életünk minden napján."* (Lukács 1,74-75).

A másik példa Szűz Mária. Amikor az angyal azt mondta neki, hogy fia lesz, bár tudta, hogy természetes módon ez nem lehetséges, mégis így felelt: *„Ímhol az Úr szolgálóleánya; legyen nekem a te beszéded szerint"* (Lukács 1,38).

Az ő esetében az eredmény az volt, hogy lett egy fia, Jézus, és minden emberi módon elérhetőnél nagyobb áldást kapott: mennyei boldogságot, amit nemzedékről-nemzedékre emlegetnek, még a mi napjainkban is.

Amikor Erzsébettel találkozott, Erzsébet ezt mondta neki: *„És boldog az, aki hitt; mert beteljesednek azok, amiket az Úr neki mondott"* (45. vers).

Mária is elmondott egy csodálatos imát, amellyel Istent magasztalta ezekkel a szavakkal: *„Mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas; és szent az Ő neve!"* (49. vers).

Ugyanez a szent nevű Isten minket is meg akar szentelni. Ehhez azt várja, hogy higgyünk az Ő Szavának – nem más hívők gyengeségének, nem a saját gyengeségünknek, hanem az Ő Igéjének. Ha ezt

megtesszük, akkor Ő megszentel minket, és mi örvendezni fogunk az Ő cselekedeteiben.

4

Az Isten akarata

“Ez az Isten akarata: a ti megszentelődésetek.”
(1Tesszalonika 4,3)

Ahhoz, hogy Isten útján járunk, tudnunk kell, mi az Isten akarata. A fenti Ige nem hagy minket kétségek közt: *„Ez az Isten akarata: a ti megszentelődésetek”* (1Tesszalonika 4,3). Isten akarata az, hogy megszentelődjünk.

Ha meg akarunk szentelődni, akkor ez nagy bátorítás. Ha valaha is kérdés volt számunkra, hogy Isten meg akar-e szentelni minket vagy sem, nem kell kételkednünk. Isten meg akar szentelni minket.

Talán előfordult, amikor imádkoztunk, hogy megpróbáltuk rávenni Istent, hogy akarja a

megszentelődésünket. Talán úgy gondoltuk, meg kell győznünk Őt, hogy kezdjen el arra vágyni, hogy szentekké váljunk. Néha talán kérdéses volt előttünk, vajon Isten akarja-e annyira a megszentelődésünket, mint amennyire mi akarjuk azt.

De ennek nem kell így lennie. Ezek a kérdések valamikor nekem is gondot jelentettek, de az Úr kiigazított. Isten akarja a megszentelődésünket. Ő jobban ismeri az áldásait, mint mi, és eszerint akarja, hogy jelen legyenek az életünkben. Ő jobban szeret minket, mint mi önmagunkat, és az Ő szeretetének megfelelően akar megáldani minket.

Sőt, Isten igen nagy árat fizetett a megszentelődésünkért.

A János 3,16-ot jól ismerjük: *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."* Ez az Ige azt mondja, hogy Isten annyira szerette a világot, hogy Jézust adta érte, hogy nekünk a Benne való hit által örök életünk legyen. Ez csodálatos!

Most nézzük meg, hogyan szeretett minket Jézus: *„miképpen Krisztus is szerette az gyülekezetet, és Önmagát adta azért"* (Efezus 5,25). Az Atya szerette a világot, és ez arra indította, hogy odaadja értünk Jézust. Jézus szerette a gyülekezetet, és ez arra indította, hogy odaadja érte

Önmagát.

Az Atya odaadta Jézust, hogy örök életünk legyen Általa. Jézus pedig valami másért adta Önmagát: *„Krisztus is szerette a gyülekezetet, és Önmagát adta azért, hogy megszentelje”* (Efezus 5,25-26). Jézus odaadta Önmagát értünk, az Ő szeretett gyülekezetéért, hogy megszenteljen minket. És volt az ár, amit Jézus kifizetett a megszentelődésünkért: *Önmagát* adta!

Isten nagyon vágyik arra, hogy mi megszentelődjünk. Azt, hogy mennyire akarunk valamit, megmutatja az, hogy mekkora árat vagyunk készek kifizetni érte. Készek vagyunk pénzért dolgozni. Készek vagyunk pénzt fizetni dolgokért. A megszentelődésünkért azonban Jézus kész volt mindent odaadni. Ő Önmagát adta!

Jézus szerelmes. A szíve tűzben ég az Ő menyasszonyáért, a gyülekezetért. Ő feleségül akarja venni a gyülekezetét. És ezt meg is fogja tenni, miután befejezte azt a munkát, amit most is végez benne. Olvassuk el az Efezus 5,25-27-et: *„Ti férfiak, szeressétek a feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette a gyülekezetet, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víz fürdőjével az Ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben a gyülekezetet, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent*

és feddhetetlen."

Biztató tény Istennel kapcsolatban az, hogy amit Ő akar, azt meg is teszi. *„a mi Istenünk a mennyben van, és amit akar, azt mind megcselekszi"* (Zsoltárok 115,3).

Sőt a Jelenések könyvben olvashatunk egy eseményről, a Bárány menyegzőjéről, amikor Jézus feleségül veszi az Ő gyülekezetét. Jézus vágyik arra, hogy feleségül vegyen minket, és feleségül is fog venni minket. Jézus fel akar ékesíteni minket, és fel is fog ékesíteni minket. Jézus dicsőségben akar Maga elé állítani minket, és dicsőségben Maga elé is fog állítani minket. Jézus meg akarja szentelni a gyülekezetét, és meg is fogja szentelni. Dicsőség legyen a mi csodálatos Üdvözítőnknek!

5

A szentség két szintje

Az újszövetségi leveleket olvasva többször is azt találjuk, hogy a hívőket a levél szerzője egyöntetűen szenteknek nevezi. Nézzünk meg néhány példát:

„Mindeneknek, akik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, elhívott szenteknek” (Róma 1,7). *„Az Isten gyülekezetének, amely Korintusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek”* (1Korintus 1,2). *„Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából, az Efezusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek”* (Efezus 1,1). *„Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, akik Filippiben vannak”* (Filippi 1,1). *„A Kolosséban levő*

szenteknek és hívő testvéreknek a Krisztusban" (Kolossé 1,2). *„Kényszerítlek titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent testvér előtt"* (1Tesszalonika 5,27).

„Köszöntsétek minden elöljárótokat és a szenteket mind" (Zsidók 13,24). *„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok"* (1Péter 2,9). *„Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig testvére, az elhívottaknak, akik az Atya Istentől megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartattak"* (Júdás 1,1).

Jó látni, hogy Isten így szól rólunk. Ha megtértünk, ha Isten népéhez, az Ő gyülekezetéhez tartozunk, akkor mi Isten szerettei, elhívottak, szentek, hívők, testvérek vagyunk. Hallelújah!

A hívők szentsége lényegében azt jelenti, hogy Isten kihívott minket a világból, és amikor mi elfogadtuk az Ő hívását, akkor elválasztott minket a világtól, hogy ne a világnak, a bűnnek, az ördögnek és persze önmagunknak, hanem Neki szolgáljunk. Mi az Ő szent népe, az Ő szentjei vagyunk.

Isten megszentelő munkájának azonban evvel távolról sincs vége. A Jelenések könyvében például ezt olvassuk: *„aki szent, szenteltessék meg ezután is"* (Jelenések 22,11). Ezek szerint tehát a hívőknek, a *szenteknek* is szükségük van további megszentelődésre. *„Mert ez az Isten akarata,*

a ti megszentelődésetek" (1Tesszalonika 4,3).

Isten nem azt akarja, hogy a megtérés után megálljunk, és azt mondjuk: „Én már úgyis szent vagyok, nincs semmi további teendőm ezen a területen." Ő továbbra is meg akar szentelni minket, és ebben elvárja a mi részvételünket is: *„Szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, Isten félelmében vívén véghez a mi megszentelésünket"* (2Korintus 7,1).

A megszentelődés a megtérésünkkel kezdődő folyamat, amelyben lényeges a mi hozzáállásunk is. Odaszántaknak kell lennünk. *„Szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgáiul az igazságnak a megszenteltetésre*" (Róma 6,19).

Nem szabad félvállról vennünk, nem csak úgy megszentelődgetnünk kell, hanem kell, hogy előttünk lebegjen egy igei cél. Isten nem csak kis lépéseket akar véghezvinni a megszentelésünkben, hanem el akar juttatni minket a szentségnek egy fordulópontjára, ami lényeges változást jelent a korábbi állapothoz képest. Ezt pedig az 1Tesszalonika 5,23 írja le: *„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket* ***mindenestől****"* (1Tesszalonika 5,23).

Isten *teljesen* meg akar szentelni miket. El akar juttatni minket arra a pontra, ami után feddhetetlenül

meg tud őrizni minket. A szellemünket, a lelkünket, a testünket is. A Vele való kapcsolatunkat, a cselekedeteinket, a magatartásunkat de még a gondolatainkat, vágyainkat és indulatainkat is.

Isten át akar járni minket az Ő szentségével. Amikor ezt megértjük, amikor meglátjuk, Istennek milyen nagy áldása az, hogy teljesen megszentel minket, ez új lelkesedést gyújt bennünk, hogy elérjük mindazt, amire Ő elhívott minket. Oltsa belénk az Úr az Ő szentsége utáni vágyakozást és törekvést! *„Hogy erősekké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljön a mi Urunk Jézus Krisztus minden szentjével együtt”* (1Tesszalonika 3,13).

6

A test és a Szellem harca

Jól ismerjük a Galatákhoz írt levélből azt a részt, amely a test és a Szellem küzdelmét írja le. Olvassuk is el a Galata 5,17-ből: *„Mert a test a Szellem ellen törekszik, a Szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok."*

Az Igén kívül a tapasztalatunk is alátámasztja, hogy valóban létezik egy harc a „testi" kívánságaink és Isten akarata között. Mivel ez a tapasztalat mindennaposnak mondható a legtöbb keresztény életében, könnyen azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ennek a küzdelemnek végig kell kísérnie egész hívő életünket.

De valóban így van ez? Tényleg a sírig kell

küszködnünk a testi kívánságok és cselekedetek ellen? Vagy van lehetőség arra, hogy ez a harc valamikor eldőljön az egyik fél javára és a másik fél vereségével?

A 17. versből nem kapunk választ erre a kérdésre, az csak leírja, hogy a két küzdő egymás ellen törekvése, egymással való ellenkezése létezik. Azonban ha megnézzük a vers környezetét, sokkal határozottabb kép rajzolódik ki előttünk.

Először is nézzük meg az előző, a 16. verset: *„Mondom pedig, Szellem szerint járjatok, és a test kívánságát véghez ne vigyétek."* Ez egy parancs, ami azt a lehetőséget villantja fel előttünk, hogy a test a cselekedeteivel együtt legyőzhető. Sőt, Isten segítségével ezt meg is kell tennünk.

Itt megjegyzem azt is, hogy a 17. vers nem feltétlenül szól mindig minden hívőnek. Ebben az esetben a meglehetősen rossz állapotban lévő galatáknak szólt, akiket Pál korábban balgatagoknak nevezett, a 15. versben pedig ezt írta nekik: *„Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek."*

A 19-21. versekben az apostol felsorolja a test cselekedeteit, amelyek között igen nagy szörnyűségeket is találunk, mint például házasságtörés, varázslás, gyilkosság. A felsorolás végén pedig igen komoly szavakat olvasunk, amelyek viszont biztos, hogy nem csak a galatáknak, hanem mindenkinek szólnak: *„akik ilyeneket*

cselekszenek, Isten királyságának örökösei nem lesznek."

Hűha! Nemcsak megnyerhetjük a harcot a test cselekedetei ellen, hanem ha nem nyerjük meg, az az üdvösségünkbe kerülhet! Isten Igéje a kárhozatot helyezi kilátásba azoknak, akik nem Szellem szerint járnak, hanem a test cselekedeteit követik.

Nézzünk meg egy biztató Igét egy másik újszövetségi levélből: *„testvéreim, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk"* (Róma 8,12). Az lehet, hogy a test próbálkozni fog ellenünk, de nem vagyunk az adósai. Nem kell test szerint járnunk, és elkövetnünk a test cselekedeteit. *„Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a Szellemmel megöldökölitek, éltek"* (13. vers). A fizikai testünk ugyan életben marad, amíg a földön járunk, a bűnös „test" cselekedetei azonban megölhetők. A Szent Szellem által halottakká, tehetetlenekké, cselekvésképtelenné tehetjük őket.

A 22. versből megtudjuk, hogy ha Szellem szerint járunk, a Szent Szellem gyümölcse fejlődik ki a személyiségünkben, élen a szeretettel.

A Galata 5-öt még tovább olvasva pedig megtaláljuk annak a módját is, ahogy a test cselekedeteit megölhetjük: *„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt"* (Galata 5,24). Ha Krisztusé vagyunk, akkor a testünk,

nem a fizikai, hanem a „bűnös," keresztre lett feszítve. Amikor befogadtuk Jézust, eggyé lettünk Vele az Ő kereszthalálában. *„Krisztussal együtt megfeszíttettem"* (Galata 2,20).

Hogyan lesz mindez valósággá számunkra? Természetesen a hitünk által. Ha hisszük, hogy Jézussal meg vagyunk feszítve, ha tudjuk, hogy mivel Krisztusé vagyunk, a bűn teste meg van feszítve, akkor a test cselekedetei, a bűnök, kihalnak az életünkből. Akarás, igyekezet és emberi erőfeszítések által nem győzhetünk a test felett, de hit és a Szent Szellem által megölhetjük a test cselekedeteit, és így bőségesen, szabadon teremhetjük a Szellem gyümölcsét.

7

Hit és hosszútűrés által

Amikor a szentségre törekszünk, természetesen felmerül bennünk a kérdés, vajon hogyan valósulnak meg az életünkben Istennek a megszentelődésre vonatkozó ígéretei. Mit kell tennünk ahhoz, hogy megszentelődjünk? A választ nagyon pontosan leírja egy újszövetségi Ige: *„Ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és hosszútűrés által öröklik az ígéreteket”* (Zsidók 6,12).

A szentség mozgalom írásaiban a szerzők jellemzően két vagy három feltételt jelöltek meg a megszentelődés eléréséhez. A kettő az Istennek való teljes odaszánás és a hit volt. Némelyek harmadikként még a buzgó imát említették.

Istennek már sok éve teljesen odaszántam magamat, és az odaszánásomat időről-időre meg is erősítettem. Hittem abban, hogy Isten meg fog szentelni, tudtam, hogy az Úr, a mi Megszentelőnk ígéretei személyesen rám is vonatkoznak. A hónapok azonban teltek egymás után, nekem pedig nagyon hiányzott a szentség.

Egyszer adódott egy lehetőség számomra, hogy a szokásosnál is intenzívebben keressem az Urat. A családom elment vidékre két hétig nyaralni. Én az első héten otthon maradtam, és egyedül több időm volt imádkozásra, a Biblia és szentségről szóló könyvek olvasására, mint máskor.

Egy héttel később pedig én is a családom után mentem. Útközben volt néhány órám a vonaton, amit teljesen egyedül tölthettem egy fülkében. Imádkoztam, ahogy csak tudtam, hogy szenteljen meg az Úr. De olyan volt, mintha egy csukott ajtón dörömbölnék. Órákon át tusakodtam, az Úr pedig úgy tűnt, még annál is sokkal távolabb van tőlem, mint a megszokott hétköznapokon.

Meglehetősen frusztráltan és lehangoltan érkeztem meg az állomásra. Ott viszont egy szerelmes feleség várt rám, ami nagyon jó volt. (Nagyon!)

Nem sokkal ezután elolvastam Andrew Murray: Waiting On God (Istenre várni) című könyvét, ami szintén nagy vigasztalást és bátorítást jelentett.

Az Úr hallgatása rámutatott a saját tehetetlenségemre. Bár nem volt jó érzés, szívből is meg kellett tanulnom, amit elméletben tudtam, hogy Isten az Úr. Ő a Mindenható, és Ő határozza meg kinek, mikor, milyen áldást ad.

Mi szeretnénk az Igében leírt ígéretek azonnali megvalósulását látni az életünkben, Ő azonban sokszor drága igazságokat akar elültetni bennünk, amiknek mi talán nem látjuk úgy az értékét, mint Ő.

A hittel kapcsolatos egyik nagy igazság pedig ez: az Úr ígéreteinek elnyeréséhez nem csak hitre, hanem hosszútűrésre, kitartásra, állhatatosságra is szükségünk van. *„Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet”* (Zsidók 10,36).

Ha Isten valamelyik ígéretét még nem nyertük el, ha még nem szentelt meg minket mindenestől, egyszerűen menjünk tovább, és járjunk az Ő akarata szerint. Ő tudja, mit és mikor adjon nekünk. Ő bölcs Isten, és tökéletesen időzít. Nem ad nekünk semmit túl korán, de nem is késik el az ígéreteivel.

Az ígéretek elnyeréséhez eddig két feltételt láttunk: a hitet és a kitartást. Ha visszamegyünk az Zsidók 6,12-höz, még egy segítséget találunk: kövessük azokat, akik hit és hosszútűrés által öröklik, vagy már örökölték az

ígéreteket.

Mivel senkit nem ismertem személyesen, akit már megszentelt volna az Úr, lelkesen olvastam azoknak a könyveit, és bújtam olyanok weboldalait, akik átélték a megszentelődést.

A saját életemben a vonatos próbálkozás után fél évvel jött az áttörés. A feleségem és a gyermekeim a szobában voltak, én pedig a konyhában imádkoztam. Nem tusakodtam, nem küszködtem, nem erőlködtem. Az Úr elérkezettnek látta az időt, és egyszerűen cselekedett. Dicsőség legyen az Ő szent nevének!

Isten nem kivételez egyikünkkel sem. Mi mind az Ő szeretett gyermekei vagyunk. Ő a te megszentelőd is. És amit megígért az Igében, azt veled is örömmel megteszi.

8

A küszködés vége

Képzeljük el, hogy vízben állunk, és a kezünkben van egy levegővel teli gumilabda. A feladatunk a következő: nyomjuk a labdát a víz felszíne alá. Ez nem nehéz. Most jön a második feladat: tartsuk a labdát a víz alatt. Ez sem okoz nehézséget rövid ideig. Az idő múlásával azonban egyre nehezebb lesz, és előbb-utóbb a türelmünk vagy a fizikai erőnk elfogy, a labda pedig feljön a víz felszínére.

Hívőkként hasonló helyzetben találjuk magunkat, amikor a bűnnel szemben próbálunk meg küzdeni. Egy bűnnel terhelt világban élünk, amiben gonosz erők vannak jelen. Kísértések érnek minket, mi pedig szeretjük az Urat, és nem akarunk vétkezni.

Mit teszünk tehát? Valószínűleg összeszedjük az akaraterőnket, és elhatározzuk, hogy ellenállunk a gonosznak: nem engedünk a kísértéseknek, nem teszünk rosszat, nem gondolunk rosszat, nem mondunk rosszat, nem hallgatunk rosszra, nem nézünk rosszra, nem leszünk idegesek... Egy ideig általában működik a dolog, néhány napig, talán pár hétig is, de azután kifogynak a bűnnel szemben mozgósítható energiáink, és elbukunk... megint!

Legtöbben a kudarcok hatására végleg feladják a bűn elleni küzdelmet. Tényként fogadják el, hogy amíg ezen a földön élünk, vétkezni fogunk. Megtalálják azokat az Igéket, amik szerintük ezt igazolják, és így rendezik be a kereszténységüket.

Térjünk vissza a vízből feltörni akaró labdánkhoz, és vizsgáljuk meg a lehetőségeinket. A saját fizikai erőnket nem tudjuk megnövelni. Még ha hónapokig konditeremben járnánk és látványos izmokat növesztenénk, az sem jelentene megoldást. A víz felhajtó erejét nem tudjuk megszüntetni, azt olyan fizikai törvények irányítják, amiknek mi magunk is alá vagyunk vetve.

A gumilabdával azonban kezdhetünk valamit. Drasztikus megoldás, de ha van egy éles vagy hegyes szerszám a kezünk ügyében, akkor szegény labdánkat lemészárolhatjuk, kimegy belőle a levegő, és mi

gyökeresen más helyzetben találjuk magunkat.

Természetesen nem célunk, hogy ártatlan tárgyakban kárt tegyünk. Isten azonban hasonlóan oldotta meg a bűneink problémáját.

A saját erőnk, az akaratunk, az elhatározásaink elégtelenek a bűn elleni küzdelemben, mert ott olyan törvények munkálkodnak, amelyeket nem tudunk megváltoztatni. *„De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és rabul ad engem a bűn törvényének, mely az én tagjaimban van”* (Róma 7,23).

Isten azonban kezelte a bűnöst, és vele együtt a bűn erejét is: *„a mi óemberünk Ővele* [Jézussal] *megfeszíttetett, hogy megerőtlenüljön a bűn teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól”* (Róm 6,6-7). Dicsőség Jézusnak!

A megtérés ebbe a pozícióba helyez minket, de ez nem automatikusan, hanem hit által lesz a miénk, és Isten megszentelő munkájának a része. Amikor ez megtörténik, az még nem jelenti azt, hogy minden bűnös dolog megszűnik a környezetünkben. A kísértések nem fognak megszűnni, és az ördögök sem vonulnak nyugdíjba csak azért, mert Isten megszentelt minket.

Viszont egy gyökeresen más helyzetbe kerülünk, mint azelőtt voltunk – sokkal jobba. Megszűnik a kényszer, a

folyamatos nyomás, a szüntelenül ránk nehezedő erő, ami miatt állandóan el kellene buknunk. Megtapasztaljuk, hogy a szabadság, amelyre Isten megszabadítja az Ő fiait, valóban dicsőséges. (Róma 8,21.)

Biztatásul hadd mondjam el még azt, hogy bőven találhatunk olyan Igéket is, amelyek arra hívnak minket, hogy ne vétkezzünk. Jól tesszük, ha ezekkel erősítjük magunkat.

1Korintus 15,34: *„Serkenjetek fel igazán és ne vétkezzetek!"*

Róma 13,11-12: *„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétség cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit."* Ámen!

9

A munkánk próbája

Életünk igen nagy részét munkával töltjük el. Ez helyes. *„Ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék."* És ha törekszünk a szentségre, természetesen ezen a területen is feddhetetleneknek kell lennünk Isten előtt.

Mire gondolok? Arra, hogy a munkánk legyen tiszta, erkölcsileg megkérdőjelezhetetlen. Nem olyan „foglalkozásokról" beszélek, mint a prostitúció vagy kábítószerek terjesztése, mert ezek teljesen nyilvánvalóan bűnösek. Inkább olyanokra szeretnék rámutatni, amelyek törvényesek, és sokak szemében elfogadottak, de Isten szemében mégsem állnák ki a próbát.

Egyszer egy üzletember jött a gyülekezetünkbe, aki jelentős anyagi támogatást is nyújtott keresztény szolgálatoknak. Egy sikeres „fejvadász" cég tulajdonosa volt. Ez azt jelentette, hogy bőkezű vállalkozásoknak kiváló munkásokat szerzett fontos pozíciók betöltésére. Nem egyszerű munkaközvetítők voltak, akikhez bemennek az emberek munkát keresni, hanem ők keresték meg a munkásokat az ajánlatokkal.

Egy ehhez hasonló párbeszéd játszódott le közöttünk:

Én: A munkásoknak, akiket megkeresnek, hány százaléka dolgozik valamely munkahelyen?

Ő: Mindegyik dolgozik valahol.

(Üzleti szempontból ez teljesen érthető, a jó munkások nem keresik a munkát, hanem hatékonyan végzik azt.)

Én: És mit szól a munkaadó, akitől elviszik a munkást?

Ő: Valószínűleg nem örül.

Hm, vajon ez tisztességes? Igaz, hogy az új munkaadó örül a jó munkásának, a munkás is örül az előrelépésnek és a magasabb fizetésnek, sőt még Isten munkájára is jut a pénzből. De vajon elfeledteti-e ez Istennel, hogy a munkánk nyomán egy sor munkaadót hagyunk hátra, akik nem alaptalanul érzik úgy, hogy elraboltuk egy jó emberüket; akinek munkát és fizetést adtak, talán ki is képezték, talán még szerették is?

A munkánk egyik próbája tehát ez: csak hasznos a

munkánk, vagy valakinek kárt okozunk vele?

Vagy mi van akkor, ha teljesen legálisan embereket büntetünk? Például azért, mert tilosban parkolnak, vagy jegy nélkül utaznak a tömegközlekedésben? Mit szólnánk, ha pénteken megbüntetnénk egy bliccelőt, vasárnap pedig megjelenne a gyülekezetünkben, és leülne mellénk?

Isten Igéje azt mondja: *„akármit cselekszetek, mindent az Isten dicsőségére tegyetek!”* (1Korintus 10,31). A munkánk második próbája tehát ez: a munkánk dicsőíti Istent, vagy szégyent hoz Isten királyságára?

A világban élünk, és szükségünk van pénzre, ezért a munkánkkal előre kell mozdítanunk a földi életet. De közben szem előtt kell tartanunk, hogy Isten gyermekei és Isten szolgái vagyunk, és az a feladatunk, hogy eljuttassuk az emberekhez az Isten királyságáról szóló örömhírt.

Nem mindenkinek elhívása, hogy prédikátor, vagy lelkész vagy pásztor legyen. De ettől még a munkánkban tetszenünk kell Istennek. És sokszor a „szolgálatból” élőknek is meg kell vizsgálniuk, vajon Isten akaratából vannak-e a helyükön.

Persze lehet, hogy fel kell adnom a jelenlegi munkámat, és evvel elveszítem a bevételemet. Ez igaz. Lehet, hogy azt mondod: ha én nem végzem el ezt a munkát, akkor elvégzi más. Akkor végezze el valaki más!

Te pedig bízz Istenben, hogy ha Őt szolgálod, akkor Ő gondoskodik rólad, és tisztességes módon juttat bevételhez. *„Keressétek először Isten királyságát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak nektek”* (Máté 6,33).

És mi van akkor, ha nem vagyok biztos abban, hogy a munkám elfogadható-e Isten előtt? Akkor ne halogasd a kérdést, és bizonyosodj meg róla! *„Ami nincs hitből, az bűn”* (Róma 14,23).

A teljes megszentelődéshez rendbe kell tennünk az életmódunkat. Nem csak a „nagy” bűnöket kell feladnunk, hanem a „kicsi,” rejtett, alig látható hamisságokat is. *„Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életmódotokban; Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok”* (1Péter 1,15).

10

Komolyan beszél Isten?

Isten az Ő Igéjében sokat mond nekünk. Hozzánk intézett szavai közül egyesek könnyen érthetők, és betarthatónak tűnnek: Ne ölj! Ne lopj! Ne törj házasságot! Mások azonban sokkal nehezebbnek látszanak: *„Legyetek szentek, mert én szent vagyok."* És van olyan is, amiről ösztönösen azt érezzük, hogy egyszerűen lehetetlen: *„Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes."*

Amikor Isten ez utóbbiakat mondta, komolyan hozzánk beszélt? Lehetséges, hogy ezeket a szavakat nekünk mondta? Sőt lehet, hogy ezek a szavak közvetlenül és személyesen *nekem* szólnak?

Az egyik nehézség a szent és a tökéletes szavak jelentése. A szentségről meglehetősen homályos fogalmunk van ma a gyülekezetekben, és meglehetősen kevés szót ejtünk róla. A tökéletességről pedig szinte egyáltalán nem hallunk. Pedig az Ó- és az Újszövetségben is szerepelnek, a *szent* ezernél is többször, a *tökéletes* pedig száznál többször.

Isten tehát nem csak úgy mellékesen említi nekünk a felhívásait. Ha belegondolunk abba, hogy a *szentség* szó mintegy kétszer annyiszor fordul elő a Bibliában, mint a *szeretet,* ebből arra következtethetünk, hogy Isten valamit nagyon komolyan gondol evvel kapcsolatban.

A másik nehézség az, hogy valahol belül érezzük, hogy nem vagyunk képesek teljesíteni a szentség és a tökéletesség parancsait. A ne ölj és a ne lopj teljesíthetőnek tűnnek, de az, hogy legyünk szentek és tökéletesek, nos, ez kétségtelenül felülmúlja a mi képességeinket. A szentség és a tökéletesség Isten tulajdonságai és nem emberé. Hogyan teljesíthetnénk tehát őket?

Teljesen igaz, hogy a saját erőnkből mindig is lehetetlen vállalkozás lenne a szentség és a tökéletesség magaslatainak meghódítása. Ez fontos felismerés, sőt nélkülözhetetlen ahhoz, hogy helyes irányban induljunk el: ne az emberi igyekezet, hanem az hit útján.

Emellett jó ha látjuk, hogy a magunk erejéből nem csak

a szentség és a tökéletesség elérhetetlen. A helyzet az, hogy a magunk erejéből, Isten nélkül *semmit* nem tudunk elérni. Jézus komolyan beszélt, amikor azt mondta: *„nélkülem semmit sem cselekedhettek”* (János 15,5).

Ha viszont magunktól nem vagyunk képesek a szentség és a tökéletesség elérésére, csak egy lehetőségünk marad: Istennek kell cselekednie. Ebben azonban bízhatunk, hiszen Isten ígéreteket tett nekünk.

Az Úr az Ószövetségben többször is megszentelőnek nevezi Magát. Az Újszövetségben pedig ilyen szavakkal biztat minket: *„de megmosattatok, de **megszenteltettetek**, de megigazíttattatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Szelleme által”* (1Korintus 6,11).

És ott van a jól ismert 1Tesszalonika 5,23-24: *„Maga pedig a békesség Istene **szenteljen meg titeket** mindenestől; és a ti egész szellemetek, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hű az, aki elhívott titeket és **Ő meg is cselekszi azt**.”* Isten tehát nagyon világosan megmondta, hogy Ő cselekszik, Ő megszentel minket.

És mi van a tökéletességgel? Istennek ezen a területen is vannak ígéretei? Több is van, most nézzünk meg egyet, ami a témánkba vág. 1Péter 5,10-11: *„A minden kegyelem Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek,*

***Ő Maga tegyen tökéletesekké**, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen."*

Isten Maga cselekszik. Ő tökéletessé tesz minket. Higgyünk benne, hogy megteszi velünk. Benne megvan a szándék, és Neki megvan hozzá a hatalma, hogy megtegye. Ő a mi megszentelőnk és tökéletesítőnk. Valóban Övé a dicsőség! Ámen!

11

Jézus neve

Mózes 4. könyvének 13. részében érdekes jelenetet találunk. Mózes ekkor küldte ki a 12 főembert, hogy kémleljék meg a Kánanán földjét. Nemzetségenként egy-egy vezető lett kijelölve, Mózes azonban nem volt elégedett a névsorral.

Efraimból egy Hósea nevű férfi volt a kiválasztott. A Hósea jelentése: szabadító. Mózes már régóta és bensőségesen ismerte az Urat, és nem nyugodott bele az adott helyzetbe. Vezetői hatalmát felhasználva megváltoztatta Hósea nevét: *„Mózes Hóseát, Nún fiát Józsuénak nevezte el”* (4Mózes 13,16).

Így már megfelelt. A Józsué jelentése: *Jahve a*

szabadító. A legfőbb, leghatalmasabb szabadító mindig is Isten, és jó, ha egy név nem embert, hanem Istent dicsőíti.

A Józsué név héberül *Jehosua*. Ismert és kedvelt név lett Izraelben évszázadokon át, és több ószövetségi embert hívtak így.

Közel másfél évezreddel később egy fiatal férfinak meglepő élményben volt része. Eljegyzett egy lányt, gondolatai a boldog házasság körül forogtak, de egy fájdalmas napon kiderült, hogy a lány terhes. Ez bizony az eljegyzés végét és a házasság elmaradását jelentette minden emberi számítás szerint.

Isten angyala azonban álomban megjelent neki, és ezt mondta: *„Fiút fog szülni, és nevezd a nevét Jézusnak”* (Máté 1,21). Ez Jézus, a mi Üdvözítőnk, Megváltónk, Szabadítónk és Istenünk. Jézus héberül *Jesua*, ami a *Jehosua* rövidített változata, és ugyanazt jelenti: *Jahve a szabadító*.

Izrael ebben az időben a rómaiak elnyomása alatt nyögött. Természetesen gyűlölték a rabságot, ami adókban, a szabadságukat korlátozó törvényekben és hétköznapi kellemetlenségekben nyilvánult meg. Az emberek vágyakoztak a megígért felkent, a Messiás, Dávid fia után.

Dávid fia valóban el is jött. A Megváltó, a Szabadító, az Üdvözítő eljött Izrael és az egész világ számára. Szinte

mindenki azt várta, hogy lerázza Izraelről a római elnyomás igáját. Jézus azonban ettől a kérdéstől egyszerűen távol tartotta magát. Amikor politikai ügyekbe igyekeztek bevonni Őt, Ő szellemi válaszokat adott.

Akkor viszont miből szabadította meg Isten népét? Ezt olvassuk: *„Nevezd a nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét a bűneitől”* (Máté 1,21). Jézus a katonai és politikai elnyomásnál sokkal rosszabb rabságból szabadította meg az embereket. Ő azért jött, hogy a legrosszabb rabszolgaságból szabadítson ki: a bűneinkből.

Jézus Szabadító, Megváltó, Üdvözítő, és Ő a mi Istenünk. Az Ószövetségben Istent *Jahve*-ként ismerték az emberek, mi azonban Jézusként szólítjuk meg. Amikor Hozzá szólunk, imádkozunk, és a nevén szólítjuk, így nevezzük Őt: *Jézus, Jahve a szabadító*.

És Ő nem akármilyen szabadító, hanem *„Ő szabadítja meg az Ő népét a bűneitől.”* Őbenne teljesedik be az, amit a zsoltárok könyvében megírtak: *„Meg is szabadítja Ő Izraelt minden bűnéből”* (Zsoltárok 130,8).

Jézus az, Aki megszabadít minket *minden* bűnünkből. Ő ezért jött le közénk a földre. *„Aki a bűnt cselekszi az ördögtől van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa”* (1János 3,8).

Járuljunk tehát Jézushoz evvel a hittel. Amikor Hozzá megyünk, Ahhoz megyünk, Aki megszabadít minket a bűneinktől. *Minden* bűnünktől. Ő lerontja bennünk mindazt, amit az ördög felépített.

Kedves testvérem, Jézus a te szabadítód is. Ez az Ő akarata, szándéka, terve veled is. Azért jött, hogy lerontsa benned az ördög minden munkáját, és megszabadítson minden bűnödből. Higgy benne, hogy megteszi veled. Jézus a *te* szabadítód.

12

Ima a szentségért

Azután történt, hogy elolvastam egy írást Andrew Murray-től arról, hogyan lépjünk be a nyugalomba. Ebben azt mondta, a saját erőnkből nem tudunk bemenni az Úr nyugalmába, hanem oda kell szánnunk magunkat Neki, hogy Ő bevigyen minket.

Amikor ezt olvastam, hit támadt a szívemben. Nem gondoltam, hogy most azonnal megszentel az Úr, de az üzenet megérintett. Felálltam az számítógéptől, és kimentem a konyhánkba. Nem gondoltam át, mit fogok mondani az Úrnak, csak úgy kijöttek belőlem a szavak: „Uram, köszönöm, hogy megszenteltél!"

Az Úr azonnal válaszolt. Ekkor már több mint két éve

kerestem a megszentelődést, és az Úr cselekedett. Éreztem, ahogy átjárja a lényemet az Ő szentsége. Dicsőség legyen az Ő csodálatos nevének!

Isten mindig lát és hall minket, és kedves az Ő szemei előtt, ha a gyermekei imádkoznak Hozzá. Szólj Hozzá Te is hittel! Ő szeret téged. Odaadta Érted Jézust, és örömmel neked ad Vele együtt mindent.

Leírok itt egy példa imát, amelyhez hasonlót te is elmondhatsz az Úrnak. Ő hall téged, és szívesen válaszol.

Istenem, köszönöm Neked a teljes megszentelődés áldását. Jézus, köszönöm, hogy Te odaadtad Magad azért, hogy megtisztíts és megszentelj engem. Köszönöm, hogy a kereszten Magadra vetted az elkövetett bűneimet és a bűnösségemet is.

Hiszem, hogy az én ó-emberem Veled együtt megfeszíttetett, hogy többé ne szolgáljak a bűnnek. Kérlek, tedd valósággá ezt az életemben!

Én nem a bűn szolgája vagyok, hanem a Tiéd, Istenem! Megtagadom az ördögöt, a bűnt és a világot a kívánságaival együtt. Levetem az ó-embert, és felöltöm az új-embert, akit Te teremtettél igazságban és valóságos szentségben.

Köszönöm Neked a megszentelődést, különösen az én személyes megszentelődésemet. Tudom, hogy cselekszel bennem, és nagyon hálás vagyok Neked ezért.

Szent Szellem, Te itt vagy bennem, és végzed az Úr csodálatos munkáját. Te mindenestől szent vagy, és én is mindenestől szent akarok lenni. Kérlek, árassz el engem a Te szentségeddel!

Mennyei Atyám! Legyen szent a Te neved az én életemben, és akarom, hogy az emberek lássák a Te szentségedet bennem. Világítson bennem a Te világosságod úgy, hogy az emberek dicsőítsenek Téged!

Köszönöm, hogy Te az Igédben szentnek nevezed a hívőket. Megvallom, hogy hívő vagyok és szent. Szentelj meg engem teljesen a Te dicsőségedre!

Szent és tökéletes Isten! Hiszek Benned. Hiszek a Te teljes szeretetedben, a Te mindenható erődben, és a Te teljes szentségedben.

Köszönöm, hogy akarod, hogy én szent legyek, és amit Te akarsz, azt mind megcselekszed. Hálát adok Neked a Bennem végzett megszentelő munkádért. A Te csodálatos, szent Fiad, Jézus Krisztus nevében. Ámen!

Isten nem késlekedik az Ő munkájával. Ő hall téged, és véghez viszi, amit eltervezett. Ő szeret téged, és válaszol az imáidra. A megszentelődésedért mondott imáidra is.

Az Úr áldjon meg bőségesen, ahogy törekszel a szentségre, és Vele jársz a szentség útján!

„Törekedjetek mindenki iránt a békességre és a szentségre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat”

(Zsidók 12,14). *„És lesz ott ösvény és út, és szentség útjának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, még a bolond se téved el... a megváltottak járnak rajta!”* (Ésaiás 35,8-9). Ámen!